

Suhanás

– avagy Mister Z. egyik furcsa esete –

Furcsa volt a köd. Olyan áthatolhatatlan és ijesztő, hogy összébbhúztam a kabátom gallérját. Bepattintottam egy patentot, és idegesen meresztgettem a szemem. Baljóslatú este volt. Titokzatos hangok szűrődtek a ködön át, minden hang mintha a közvetlen közelből jött volna a fülemhez. Ott voltak, egészen közel susogtak-zizegtek, szakállam, gyérülő hajam és cigarettaszagú leheletemet érintették. Körülvettek, mint a köd.

Féltem. Nem tudtam, milyen hangok ezek. Semmit nem láttam. Mintha egy sikoltás volna... Nem. Csak valami megcsikordult. Léptek a hátam mögött... Egy lámpa alá érve megálltam. Felnéztem, de alig szűrődött át a ködön a fény. Mintha nagyon messziről érkezne a szemembe, úgy éreztem. Hátranéztem. Senki. Vagyis nem láttam senkit. Rágondolni is rossz volt, hogyan vergődöm el a másik lámpáig.

Mentem, botorkáltam. Ráléptem valami éles kőre. Feljajdultam. Arra gondoltam, ezt vajon hallotta-e valaki. A köd egyszerre légies és cseppfolyós volt. Mentem, egyre beljebb ebben a sűrű és mégis ritka anyagban. Hallottam újra egy suhanást. Madarak? – futott át az agyamon. Lehetetlen. Képzeliődöm. Haza akarok érní. Az arcom mellett suhant el megint valami. Szálanként megborzolva a szakállamat. Előbb a lépések, aztán ez, valami nincs rendjén – gondoltam. A következő lámpa megváltás volt. Iszonyúan félek az esti ködben – ennyi az egész, gondoltam. Vagyis mégsem. Újabb suhanás.

Kivert a verejték.

– Ki az? – kérdeztem reszketve, és nem mertem ellépni a lámpától. A suhanás arcom mellett egyre vadabbá vált. – Ki az? – ismételt meg, és mintha minden csikorogni és visongani kezdett volna.

– Jó estét! – mondta a lány, de én nem láttam.

– Maga suhant itt erre-arra? – kérdeztem gúnyosan, hadd lássa, hogy tudok egyet s mást.

– Hát persze – mondta olyan hangon, mint a hideg üveg, de még mindig nem láttam.

– Hol van? – sürgettem, de nem tudtam megállapítani, hogy melyik irányból válaszol.

– Hát itt – szólt.

– Talán ködből van? – kérdeztem, és arra gondoltam, túlságosan fáradt már a szemem.

– Hát persze – mondta megint.

Átfutott az agyamon, hogy nem valami gazdag a szókincse, de hangosan csak ennyit mondtam:

– Elkísérhetem, ha fél a ködben... – de lehet, hogy ez nem hangzott túl biztatóan.

– Én sosem félek – mondta tompán, nekem bezzeg a fogam is vacogott.

Suhanás

– avagy Mister Z. egyik furcsa esete –

– Megyek... – mondtam bizonytalanul, és ahogy elindultam, újra éreztem a suhanást.

– Ne röpködjön, hallja-e! – rivalltam rá.

– Én nem röpködök – mondta ő. – Én egyszerűen csak itt vagyok.

– Micsoda agyrém! – gondoltam magamban, és fogalmam sem volt, mit csináljak, vagy mit mondjak. Úgy látszik, ezt a lányt nem tudom lerázni. És mi van, ha nem is lány, hiszen nem látni. Lehet, hogy csak elváltoztatja a hangját.

– Kicsoda maga? – kérdeztem.

– Ez nagyon rossz kérdés – mondta, és mintha közelebb jött volna egy kicsit. – Sosem értené meg, hogy ki vagyok – válaszolta, és olyan messziről szólt a hangja, mintha évmilliókon át utazott volna, hogy a fülemben érjen.

– Tudni akarom! – toppantottam, akkorát, hogy megfájdult a talpam. Valamiért ez a suhanós akárki fontos lett nekem.

– Szellem vagy ilyesféle? – kérdeztem, és örültem, hogy újra egy lámpa következett. Messzi, sárga kis fénynek látszott a tejszerű ködben.

– Dehogy. Én sokkal elérhetetlenebb vagyok – mondta, és éreztem, ahogy a köd parányi nedvességcseppei a bőrömrre csapódnak. Gondolkodnom kellett. Erős fényre lett volna szükségem. Jó melegre. Valami biztonságra. De semmi, semmi, semmi, csak ez a köd és ez a suhogás.

– Messze van tőlem most? – kérdeztem, mert másodpercek óta nem éreztem semmit. Csend, néma csend vett körül. Nagyon-nagyon féltem. Reszketett minden tagom. Nem tudtam lépni sem. Haza akartam érni. Aludni szerettem volna. Újra elsuhant mellettem valami, de nagyon finoman, épp, hogy éreztem.

– Na, visszajött? – kérdeztem hetykén, mert nem akartam félni tovább. Megint nem jött válasz. Olyan halálfélelem gyötört, hogy szinte megbénultam.

– Nem akarom, hogy itt hagyj! – kiabáltam bele a ködbe. Hiába füleltem, üvegyszerű hangja nem válaszolt.

Hirtelen megszűnt a suhogás. Annyira csönd volt, hogy rohanó vérem áramlását is hallottam. Rázott a hideg, lehunytam a szemem. Aztán élesen rám villant a lámpa fénye. Felnéztem, és nem láttam már magam körül a ködöt.

„Mindjárt hazaérek” – gondoltam, és el is feledkeztem a suhogásról. Csak éjjel, az ágyban jutott eszembe, hogy milyen érzés is volt.

Nagyon-nagyon magányosnak éreztem magam gyér hajammal és torzonborz szakállammal. Kinéztem az égre.